

Egy könyvbemutató elé

Valamikor Réhon tanár úr megkért, olvassam el a Diákszerenád címet viselő kisregény kéziratát, és mondjak véleményt. Elolvastam, de nem mondtam semmit róla, azzal hárítottam el a kérést, hogy majd akkor véleményezem, ha megjelenik nyomtatásban. Hogy miért?

Mert közben hetekig böngésztem, és lap-lap után úgy törtek fel bennem a régi emlékek, mint gejzír a földből.

Nekünk is voltak olyan tanáraink, mint Kisfermát, Hipotézis, mert ezek nem gúnynevek, hanem öröklődő becenevek. Ők voltak azok, akik a szívüket is kitették a tanítványaikért.

Nekünk is volt olyan nyugdíjas tanárunk, akihez bármikor bemehettünk tanácsért, jó szóért.

Nekünk is volt olyan Boka II. osztálytársunk, aki vezéregyénisége volt a közöségnek, de olyan is, mint Lucifer, aki ellentmondott mindenkinek.

Mi is megkóstoltuk a kisebbségi iskola minden „előnyét”, nekünk sem volt szabad lazítani, hiszen minket is a fogyó magyar értelmiség pótlására szántak.

Mi is elmentünk nyáron dolgozni, de nem önszántunkból pénzért, hanem a párt akaratából dolgoztunk a földeken. Olcsó munkaerő voltunk, napi három étkezéssel, szállással megoldottak mindent. De mi ott nem tudtunk konfliktusba kerülni a „többséggel”, mert, hogy ne „kavarjunk,” már eleve szétszórtak minket közöttük.

Kinek szól ez a könyv? A diáknak, a szülőnek a, nagyszülőnek?

Szerintem mindenkinek, hiszen mindnyájan voltunk diákok, lelkünk mélyén valahol elbújva ott alszik a diákkorunk..... És ki az, aki nem akarná ezeket az

emlékeket felébreszteni? Ezért is ajánlom a könyvet megvételre és olvasásra, de főként amiatt, mert nem mindennapi olvasmány, benne van valami egész különös ötvözetben a múlt és a jelen. A kisregény záró mondatát idézném:

Szivárvány? Délibáb? Igen! De mögöttük ott a Nap, a napfény.

A könyvben található illusztrációk (mint más Réhon-könyv esetében is), Fritz Mihály, a Szegeden élő sokoldalú művész kiváló alkotásai.

Piroska István, a TANÁR ÚR egyik tisztelője

Nyugati Jelen, 2016. november 23